

— Ходятъ, Горчо, ходятъ — отговори Горанъ като навървяваше новитѣ си цървули.

— Ехъ, дѣдо, да можешъ да ми уловишъ едно еленче . . . а?

— Потърпи, Горчо, и това ще стане. Като настѣпятъ горещинитѣ, еленитѣ съ малкитѣ си ще почнатъ да се кривятъ отъ конски мухи въ гжсталацитѣ; тогава ще ти уловя едно хубаво еленче.

Момчето нищо не отвърна, а само тежко въздъхна. Горчо бѣше на шестъ години, и втори месецъ вече какъ лежеше боленъ върху еленова кожа. Той се бѣ простудилъ прѣзъ тая пролѣтъ, когато се топѣше снѣгътъ и още не можеше да се поправи. Неговото мургаво лице бѣ станало блѣдно и изпито, очитѣ му изглеждаха уголѣмени, носътъ му изтѣченъ. Старииятъ Горанъ виждаше, че момчето бързо се топи, но не знаеше какъ да му помогне. Даваше му да пие нѣкакви билки, два пѣти го води на баня, но болниятъ не се поправяше. Момчето почти нищо не ядѣше. Погложде понѣкога кора черъ хлѣбъ, и толкова. Отъ пролѣтъ имаше останало малко козе пастьрма, но Горчо не искаше и да я погледне.

— Гледай го ти него — казваше стариятъ Горанъ — еленче му се ще! Трѣбва да му уловя.

Горанъ бѣше на 70 години; побѣлѣлъ, прегърбенъ, слабъ, съ дълги ржце. Прѣститѣ на ржцетѣ му едва се разтваряха — сѣкашъ бѣха дървени прѣчки. Но той бѣше още държеливъ, стѣпаше бодро и сѣ успѣваше да удари по нѣщо на ловъ. Само че очитѣ му бѣха много ослабнали, та недовиждаше, особно зимно време, когато снѣгътъ блещи наоколо като елмазенъ прахъ.

Бащата на Горча бѣше умрѣлъ преди три години, а майка му я изядоха вълци, когато една